

Петя Дубарова

Луната

Луната изплува със ясно лице
и злато изля над земята –
красива, блестяща, с туптящо сърце
загреба с ръце в тъмнината.

Приседна на лодчица сребърна в миг,
невидим слуга я понесе,
проблесна от радост прекрасният лик
и звезден се шепот разнесе.

Луната заплува в безкрайната шир,
в море от прекрасни дантели –
високо в небето, в спокойство и мир,
далеч – сред звездиците бели.

23.11.1973 г.

КРАЙ

© 1973 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6008>]